

ring og det provenu, man nu regner med, understreger dette.

Mindretallet foreslår i stedet udvalgsarbejdet genoptaget 15. september, således at der ved folketingets åbning kan foreligge indstilling om procentens størrelse, og således at man ved denne indstilling kan tage hensyn til den økonomiske udvikling i perioden indtil da og have et mere holdbart grundlag for bedømmelsen af de økonomiske indgrebs omfang og virkninger. Denne fremgangsmåde vil sikre, at udskrivningsprocenten kan fastsættes, så tidsfristerne overholdes.

Der har i udvalget været enighed om det ønskelige i at lade udvalget angående ligningsloven (skatteudvalget) indkalde til møde midt i september, og skatteudvalgets formand har oplyst, at han allerede har udsendt indkaldelse til et sådant møde.

Et *flertal* (det konservative folkepartis, venstres og det radikale venstres medlemmer af udvalget) udtaler:

Underskuddet på betalingsbalancens løbende poster har i finansåret 1969-70 efter alt at dømme overskredet 3.500 mill. kr., og det er derfor bydende nødvendigt, at der hurtigt tegner sig en overbevisende tendens til forbedring af betalingsbalancen. Den økonomiske politik for 1970 har steds været tilrettelagt med det sigte at opnå denne forbedring uden tilbageslag i den indre økonomi. Mulighederne for at realisere denne målsætning er netop nu gunstige, idet udviklingen i hele Vesteuropa er præget af højkonjunktur, stærk stigning i udenrigshandelen og højere priser og omkostninger. Forudsætningen for, at disse muligheder kan udnyttes, er imidlertid, at virksomhedernes eksportindsats ikke hæmmes af for stærk indre efterspørgsel og indenlandske omkostningsstigninger. Regeringsudspillet den 30. april var derfor et konstruktivt forsøg på at løse de yderligere problemer, der opstod, da der tegnede sig en risiko for, at kapløbet mellem lønninger og priser skulle gå i gang igen. Den løsning, der nu søges gennemført efter organisationernes afvisning, har ikke den samme eksport- og beskæftigelsesfremmende styrke, men er begrundet i de langt større farer, der truede beskæftigelsen, såfremt vejen frem mod en

bedre valutaudvikling blev forlænget yderligere.

Kræfterne må herefter samles om problemerne i 1971 og de følgende år. Ikke mindst for også her at kunne opretholde en høj beskæftigelsesgrad og en tilfredsstillende økonomisk vækst er det magtpåliggende, at forbedringen af betalingsbalancen videreføres med beslutsomhed. En af de vigtigste forudsætninger herfor er, at der sker en varig forøgelse af den indenlandske opsparing, og dette må ikke mindst sætte sit præg på statens og kommunernes finanser. Der er ingen som helst grund til at tro, at denne grundlæggende problemstilling i finanspolitikken vil ændre sig i løbet af nogle få måneder, og derfor heller ikke grund til at udskyde en fastsættelse af udskrivningsprocenten. Tværtimod kan der være grund til at fremhæve, at den ansvarsbevidste linje, der er lagt i finanspolitikken, skulle give grundlag for, når betalingsbalancen tillader det, at milde de nuværende stærke begrænsninger af kreditgivningen, hvilket vil være værdifuldt for erhvervenes udbygning og konkurrenceevne.

Endelig må også fremhæves den sammenhæng, der er mellem finanspolitikken og indkomstudviklingen. De store budgetoverskud er især begrundet i en situation, hvor pengeindkomsterne stiger væsentlig stærkere end produktionen, og en ændring af hovedlinjen i finanspolitikken forudsætter derfor, at de indkomstpolitiske bestræbelser krones med virkelig fremgang.

Flertallet indstiller herefter lovforslaget til *vedtagelse uændret*, medens *mindretallet* ikke kan medvirke ved lovforslagets gennemførelse.

Ad II. forslag til lov om ændring af merværdi-afgiftsloven. (Forhøjelse af afgiften).

Finansministeren har stillet de nedenstående ændringsforslag, hvorom henvises til de ledsagende bemærkninger. Ændringsforslagene er tiltrådt af udvalget.

Herefter indstiller et *flertal* (det konservative folkepartis, venstres og det radikale venstres medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse* med de foreslåede ændringer.